

איזה ימים

מקאמה : מאת איזי מן

איזה ימים – באמת, איזה ימים – ככה נגיד עוד מעט, כשנפרק את הנשק ונסתכל לאחור * ימים שכאלה, שבהם אנחנו חילים במלחמה מול החשף, ואנחנו בדרך העקשת להחזיר את האור * ימים שכאלה, שאיך שלא נסתכל עליהם הם חלק מספר ההיסטוריה הארץ והמפלא של עם ישראל * שבכל פעם קם מחדש ומניף את דגליו – גם אחרי שהוא נופל... * וכאן, בפסת הארץ הזאת, שפורחת – על אף ולמרות הכל – בין הרים ועמקים ושפלה וערבה ומדבר * כאן, ממש במקום הזה, עכשו אנחנו כותבים עכשו את הפרק הבא * שהוא המשך, רק שאת מקומם של הפלשתיים החליף החמאס... ובמקום החרב – זה הקסאם ו-אר.פי.גי ורצח בעינים... * ואת פרסות הסוסים החלפנו, לשמחתנו, בפלדת המרפכה והנמ"ר... בגליל ובתבור... בנין ובאדיר ובדבורה... ובוכב ודוהר השמים... * אבל אין ספק – יגיד מי שיפתח את הספר בעוד עשור או מאה שנה – אין ספק, שכאן על אותה אדמה * אנחנו, בימים האלה, לוחמים – כמו שמשון, כמו המפכים – בדיוק אותה המלחמה * ולמרות הכאב, העבדה שאנחנו כאן – וידינו על העליונה – מספקת לנצולי בארי ולתושבי תל-אביב וקרית שמונה המון נחמה * ועוד תרשם בספרי המורשת... עוד תכתב בשירים ובתצוגות במוזיאונים... ועוד ילמדו אותה בבתי הספר לצבא... * שהעם הזה, החבול והפצוע אבל המאשר במדינתו, מוכיח שוב ושוב שלא אבד את התקנה **

איזה ימים... ואפלו שמתמעטים בינינו מי שראו בעיניהם את קלנסי השואה * מי שחשב לחזר על הספור הנורא שהוא, חשב לא נכון – וממש טעה * ואפלו שסבר ששכחנו, ואולי בכלל הכחיש, הפצע שהוא הגליד בפריחת הקבוץ ובשדות הירק – אבל עוד חי הזכרון מהעבר * ולכן אנחנו קמים ומניפים את הדגל בכל פעם שמישהו מניח לנו את החרב על הצוואר * ואפלו שנדמה שההיסטוריה מתהפכת וגלגל הזמן, ליום אחד, על עצמו חוזר * אז אנחנו חורטים את שבוועתנו לנצח – בדם ועופרת, על אדמת הארץ – ונעשה את זה בחרבות ברזל * וקובעים באמץ הלב והגבורה שהתמונות האלה לא יוכלו לחזור... שהנגב והגליל לעולם לא יצבעו עוד בשחר... * ואנחנו כאן – בכפר עזה ובמטולה, ברעים ובשתולה – נחזר ונדליק, בגאונה, את פנסי האור * ויגידו שונאינו כל מה שיגידו – הרי תמיד הפלילו אותנו בפשעים שלא נבראו... תמיד בזו את טהר הנשק שלנו בעלילות דם... * אבל נראה אותם, כאשר לונדון תטוח מדי ערב ברקטות... או כאשר ברבע של פריז יראו תמונות שיותירו אותם שטני ההשמדה... * כן, אין ספק – גם כשמעלינו וסביבנו רובץ ערפל הקרב... וגם ברגעים הקשים האלה של כאב ואבדון... ובמיוחד בימים המפלאים האלה של הרעות... * אנחנו יודעים שבנחישות הזאת לנצח אנחנו כותבים עוד פרק – והלואי שיהיה זה האחרון – בתולדות מלחמת העצמאות * כי לנו אין מקום אחר פרט לחלקה הקטנה והאהובה שהצמחנו בדמנו בין גליל וירדן וערבה ונגב וים * וגם עוד אלה שנה עמדו כאן ניני הנינים ועשרות דורות קדימה וישרו – גם בזכותנו: "עם ישראל חי, חי וקיים" **